

[N. P. Nielsen.]

kratiet vedrørende Tjenestemandsløven — det synes der jo ogsaa at være indenfor det ærede Medlems Parti.

Hans Jacob Sørensen: Den Forhandling, der her er ført, har fulgt de Baner, som jeg havde ventet den vilde følge. Man maatte forudse, at endnu paa saa sent et Tidspunkt vilde de to Regeringspartier markere det, de kalder deres Særstandpunkter. Man kan med Rette sige „Særstandpunkter“, thi dette er vel nok en af de faa Gange, hvor man har hørt en Minister ligesom udtale sig beklagende over, at han faar sit eget Forslag gennemført i det væsentlige, som han har forelagt det.

Dette er saa meget mere mærkeligt, som den højtærede Finansminister, hvad jeg allerede har nævnt, paa et tidligt Tidspunkt under denne Sags Behandling overfor de forskellige politiske Partier gav Udtryk for, at han lagde overordentlig stor Vægt paa, at man kunde naa til Enighed i Kommissionen om en fælles Indstilling Tjenestemandsløven vedrørende, ja, oven i Købet lagde saa stor Vægt derpaa, at han vilde føle sig forpligtet til for Hovedprincippernes Vedkommende at følge Kommissionens Indstilling.

Kommissionen naaede til Enighed, og Ministeren fulgte Kommissionens Indstilling ved at forelægge Lovforslaget i Overensstemmelse dermed. Men saa begyndte Ministeren at knibe ud — vel nok under Pres af de Agitationsvenner, der er indenfor Socialdemokratiet —, saa begyndte Ministeren at tale om, at han vilde have foreslaaet noget andet, hvis det havde været ham, der skulde have udarbejdet Forslaget.

Jeg tror, jeg har Ret til at sige, at hvis dette var Ministerens Mening, og hvis han ønskede at øve en Indsats paa dette Omraade, saa havde det været naturligt, at han havde forelagt et Lovforslag, der var overensstemmende med det, som han mente var det rigtige. Man plejer ellers ikke ved Sagernes Behandling her i Tinget fra Regeringspartiernes Side først og sidst at tage Hensyn til, hvad Oppositionspartierne ønsker, og hvad de vil gaa med til.

Naar man nu paaberaaber sig, at det Arbejde, der foregik i Lønningskommissionen, foregik under et vist Pres, saa kan der dog være Grund til at se et Øjeblik paa, hvorledes denne Kommission var sammensat. Hvis man ser paa, hvorledes de forskellige

politiske Partiers Styrke i denne Kommission var fordelt, viser det sig, at Venstre havde 2 og det konservative Folkeparti 1 Medlem af de 16 Medlemmer. Det er paa en Maade ærefuldt for os tre, at vi, efter hvad de Herrer i Dag har givet Udtryk for, ligefrem har tvunget de øvrige Herrer ikke blot i Knæ, men nærmest til at ligge fladt hen ad Jorden. I hvert Fald er det givet, at vilde de ærede Medlemmer Hr. A. M. Hansen og N. P. Nielsen og Medlem af Landstinget Frk. Crone have handlet, som de i Dag siger de havde megen Lyst til, havde det rette Sted til at handle været i Kommissionen.

Vi fik den højtærede Finansministers udtalte Ønske om, at vi skulde naa til Enighed, men jeg vil ikke tro, at Finansministeren har sagt til de 3 Medlemmer: I skal naa til Enighed, hvad det saa end koster jer. De 2 Herrer og den ene Dame har sikkert handlet, som de fandt det rigtigt. Og jeg vil gerne have Lov til at sige, at det staar fast, hvad jeg fremhævede før, at disse Medlemmer af Lønningskommissionen ikke paa noget Tidspunkt har stillet Forslag om principielle Ændringer. Ja, siger det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, men saadan som Arbejdet foregik, var det jo ikke det, der fandt Sted. Nu vel, men det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen havde jo ikke paa noget Tidspunkt været hindret i at sige: skal de og de Lønsatser staa i det Forslag, der skal fremkomme, vil jeg i hvert Fald ikke tiltræde Forslaget. Heller ikke dette har det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen paa noget Tidspunkt udtalt.

Efter det nævnte Referat af den Tale, som det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har holdt her i København, har det ærede Medlem for det første fremhævet, at i alle de Kommuner, hvor Socialdemokraterne har Flertallet, er Tjenestemændene lønnet betydeligt bedre end indenfor Staten, og jeg ved jo ogsaa, at baade i Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune, ligger Lønningerne baade for de lavere og de højere og de højeste Tjenestemænds Vedkommende højere end i Staten. Endvidere siger det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen i denne Tale, at han maatte erkende, at man ikke kunde komme uden om, at der var et vist Misforhold mellem de højere Embedsmænds Lønninger og de Lønninger, som oppebæres i lignende Stillinger i de private Erhverv, og dermed begrunder det ærede Medlem, at han er gaaet ind for den Placering af de højere Tjenestemænd, som er foreslaaet i Indstillingen.

Men der er en Ting til, jeg gerne vil sige.